

cròniques

La vida a la comarca | La vida a les poblacions petites és cada vegada més complicada, ja que hi manquen un seguit de serveis totalment bàsics per als habitants. Les botigues de tota la vida han hagut d'anar tancant, perquè no podien superar la competència de les grans superfícies comercials, d'altra banda ubicades a ciutats més grans. Cal fer-se ressò de la petició de Sant Jaume de Llierca, que vol una llei que obligui les entitats financeres a oferir servei en municipis de més de cinc-cents habitants. El poble continua sense cap caixer automàtic, amb les molèsties que això comporta al gros de població envellida, considerable al poble, i que moltes vegades no té cap mitjà de transport propi.

En un altre àmbit, la demanda històrica de comprar el castell de Santa Pau sembla que està cada cop més a prop, ja que les negociacions amb els propietaris han avançat favorablement. Des de l'Ajuntament volen iniciar una campanya de micromecenatge per tal que no costi diners al poble i d'aquesta manera poder garantir-hi inversions per rehabilitar-lo un cop sigui municipal. Volen que sigui un espai per fer activitats culturals.

A banda d'això, després de dos anys torna la fira Liberisliber a Besalú, una de les mostres literàries referents a Catalunya, que es va aturar per la falta d'implicació de les institucions públiques.

Finament, a Argelaguer creen el primer habitatge cooperatiu de la Garrotxa, al Turrós, una masia de vuit-cents vuitanta metres quadrats amb dues edificacions més i un terreny de bosc i conreus de vint-i-quatre mil metres quadrats.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

«Que bé que s'hi va!» | Durant el riuat preelectoral s'havien anat sentint propostes i contrapropostes per convertir definitivament la conurbació gironina en un patafi exemplar. Entre aquestes, hi havia la de fer marxa en-re i reestructurar la pista americana en què s'ha convertit el carrer de la Creu per tornar-lo a fer apte per als cotxes, que no són pocs. Igualment, es va par-

lar de fer un carril únic per als turismes al passeig d'Olot, per al gaudi i la joia de ciclistes i usuaris d'autobusos. Una bona joia, però, va ser la proposta d'un tramvia entre Girona i Salt, que, si en algun moment (fa vint anys) semblava plausible, ara hauria de competir amb les bicis, el bus i el patinet, cosa que segurament recordaria al ciutadà allò de «Que bé que s'hi va!», com deia la cançó. Mentrestant, els pressupostos més calents, a l'aigüera, i els plats pel cap. Deixem-ho aquí.

De música i llibres | Les propostes d'origen privat, ciutadà, popular... tenen més recorregut que les de gestació purament política. N'és una prova l'empenta del festival Strenes, que aquest any ha tingut un rècord de participants i una xifra notable d'entrades venudes: més de vint mil. I no cal anar a buscar espectacles i activitats d'aquest calibre. Més modestament, però amb eficàcia de formigueta, entitats com els Amics de la UNESCO o els Amics de l'Òpera van oferint bones dosis de cultura als gironins. Aquesta darrera entitat no solament organitza autocars per assistir a representacions al Liceu, sinó que, a Girona mateix, ofereix gratuïtament conferències ben interessants sobre òpera i música clàssica en general. Fa poc vam poder assistir a la presentació de la biografia del director d'orquestra Antoni Ros Marbà, escrita per Lluís Brugués. Entre el públic aplegat a la Casa de Cultura hi havia el violinista i també director Gonçal Comellas, que hi va fer algunes aportacions. En un altre espai de la Casa de Cultura

(més que ple, ja que hi havia molta gent dreta) es va presentar el llibre *Sense càstig: deu crims impunes*, dels periodistes Tura Soler i Jordi Grau. La presència, a la taula, de l'advocat Carles Monguilod i una intervenció sorpresa per part d'una persona del públic van acabar de fer vibrar els assistents a l'acte, per si no n'hi havia prou amb el carisma dels autors del text.

I no podem oblidar-nos d'esmentar, ja que parlem d'aquest noble edifici, qui en va ser director durant molts anys i cronista de la ciutat: Enric Mirambell, a qui s'ha dedicat pòstumament l'auditori principal de la Biblioteca Carles Rahola. Precisament, s'ha aprovat el reglament per atorgar el càrrec de cronista, que serà vitalici. No tindrà cap remuneració, però se li pagaran les despeses. Només faltaria...

Si n'hi ha, en pot rajar? | Mentre els taxis apugen els preus, com tothom, la Renfe fa proves per connectar Girona amb Lió i Marsella, per veure si pot assumir aquest servei en solitari sense haver de comptar amb l'SNCF, és a dir, la Renfe gal·la. L'aeroport, mentre duri la guerra a Ucraïna, no sembla gaire disposat a reprendre la volada de fa uns anys. Molts esperem que la séquia Monar recuperi aviat l'embranchida amb què desembocava a l'Onyar. Que els responsables no pateixin, que la sequera no és excusa: l'aigua de la séquia retorna al Ter, i no se'n perd ni una gota: cicle tancat. Els que sí que pateixen, sense la pressió de l'aigua, són els murs d'aquest antic rec. Física elemental. Que se sàpiga!

>> Presentació de la biografia d'Antoni Ros Marbà, a càrrec dels Amics de l'Òpera.